

Skutky 1, 1-21: Když nastal den Letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. V Jeruzalémě byli zbožní židé ze všech národů na světě, a když se ozval ten zvuk, sešlo se jich mnoho a užasli, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí. Byli ohromeni a divili se: „Což nejsou všichni, kteří tu mluví, z Galileje? Jak to, že je slyšíme každý ve své rodné řeči: Parthové, Médové a Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judeje a Kappadokie, Pontu a Asie, Frygie a Pamfylie, Egypta a krajů Libye u Kyrény a přistěhovalí Římané, židé i obrácení pohané, Kréťané i Arabové; všichni je slyšíme mluvit v našich jazycích o velikých skutcích Božích!“ Žasli a v rozpacích říkali jeden druhému: „Co to má znamenat?“ Ale jiní říkali s posměškem: „Jsou opilí!“ Tu vystoupil Petr spolu s jedenácti, pozvedl hlas a oslovil je: „Muži judští a všichni, kdo bydlíte v Jeruzalémě, toto vám chci oznámit, poslouvejte mě pozorně: Tito lidé nejsou, jak se domníváte, opilí – vždyť je teprve devět hodin ráno. Ale děje se, co bylo řečeno ústy proroka Jóele: A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení, vaši mládenci budou mít vidění a vaši starci budou mít sny. Na své služebníky a na své služebnice v oněch dnech sešlu svého Ducha, a budou prorokovat. A učiním divy nahoře na nebi a znamení dole na zemi: krev a oheň a oblaka dýmu. Slunce se obrátí v temnotu a měsíc se změní v krev, než přijde den Páně, velký a slavný; a každý, kdo vzývá jméno Páně, bude zachráněn.“

Korintským 1, 12, 3b -13: Nikdo nemůže říci: >Ježíš je Pán<, leč v Duchu svatém. Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán; a rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všecko ve všech. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu. Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha, někomu zase víra v témž Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a témž Duchu, někomu působení mocných činů, dalšímu zase proroctví, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat, co to znamená. To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce. Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať

otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem.

Jan 20, 19-23: Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Pokoj vám

Milé sestry a milí bratři!

Dnes oslavujeme třetí největší křesťanský svátek, slavnost seslání Ducha svatého, Letnice, Boží hod svatodušní, svátek skutečné plnosti života. Tento svátek má i prapůvod v oslavách přírody. Letnice byly oslavou začátku sklizně, zároveň Letnice uzavírají velikonoční dobu.

Pravdou je, že tento svátek se veřejně neslaví. Nikde nevidíme nápis, dnes slavíme Letnice. Lidé, kteří nenavštěvují kostel o tomto svátku ani nevědí. Přiznám se, ani já jsem si nikdy plně neuvědomovala, co se to vlastně slaví, co to znamená přijetí Ducha Svatého. Pro každého to může mít různý význam. Avšak učedníci J. K. to chápali jako vyznání víry v Ježíše jako Pána ve chvíli, kdy měli strach (před Židy). Znamenalo to pro ně ochranu, sjednocení, vzájemnou lásku a radost. Chápali, že dary, které každý nese, jsou působením Ducha a přirozeně slouží pro obecný užitek, pro celek a zároveň pro budování církve, společenství.

A tak i my bychom měli vědět, že naše obdarování/schopnosti, ať už jsou jakékoliv, jsou darem Ducha svatého, to znamená, že si je nemáme přivlastňovat ani nárokovat. Ale jsou určeny pro společné sdílení, máme je využívat pro celek a sebe navzájem, přát si je a mít z nich radost, obohacení. Právě tímto sdílením do společného celku přijímáme Ducha svatého.

V Janově evangeliu Ježíš říká svým učedníkům: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás!“ Po těchto slovech na ně vdechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je

neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou. I tady nás text nabádá, ať nemáme strach a sdílíme naše obdarování. I v naší církvi jsme obyčejní lidé, jako všichni ostatní, proto se setkáváme se závistí, nepochopením, bojem nebo nenasloucháním. Je to možná v důsledku toho, že občas sami zapomínáme, že veškerá obdarování a schopnosti nám nepatří, ale jsou působením jednoho a stejného Ducha a jsou tu pro všechny z nás. Představte si, všichni to známe, chceme obnovit společenství nebo narovnat vztahy v rodině, či v práci a chceme upřímně přispět svým obdarováním, schopnostmi, ale setkáme se s nepochopením, odmítnutím a dokonce i se strachem. Úplně stejným jako měli učedníci. Ale přišel za nimi Ježíš a ukázal jim probodené ruce, jako symbol, neboj se, já jsem s tebou, a také probodený bok, jako symbol obětování se.

A proto se můžeme pokoušet každý den přijímat Ducha svatého v našem běžném životě a to například v obnovení vzájemné důvěry nebo si od srdce vzájemně popřát to dobré a odpustit si. Dary Ducha se mohou projevat i v tichu a v neklidnějších činnostech. Nejčastěji při smíření a přijetí lidí, situací kolem nás. Jak jednou říkala naše sestra Jiřinka, snažit se být každý den lepším člověkem.